
EURÓPAI FIGYELŐ

HAGAR PEETERS

Holland vízözön

*Szegényen építették eleink e hazát
azzá ami lett: védőgát és reptér nőtt ki*

*a tengerből az utcából kőpadló
fiatalok föld alatt hiphop táncukat járják*

*messzi távolból az istent
zsongó mecset, zúgó harang még idecsalják*

*ám e mélyföldön az eső csak úgy porzik
zörgő padlásablaknak csapódik*

*alatta száralmas egyhangú matatás
az ágyban, választékosan vinnyogó mormogás:*

*keményebb, gyorsabb, mélyebb légy te fiú
míg a lécek el nem törnek*

*míg a lécek el nem törnek, és a gátakat
fel nem tépi a combközükből feltörő poldereket elöntő áradat*

Ugyanaz a tenger

*Csak én ismerem mind a két szülőmet
akik hogy tévelygésük ne ismételjék meg
ugyanegy tengerben egyszer fürödtek csak.*

*Életük azóta kettévált akár egy tenger
két szemközti partja, én most a tengeren hajózom
hogy látókörükön kívül kerülve más talajra érjek.
A távolban szárazföld, úgy látom.*

*S ha egyszer szárazföldre értem, nekem sem
sikerül majd otthonra, kikötőre lelni,
mert minden hátszél felhergel
és többé nem akar elülni?*

Ha majd

Ha majd érintésed csak bosszúságot
ébreszt vagy semmit, ha majd
a napok megint csak láncszemek
egy hosszú-hosszú sorban
apoteózis nélkül ha a halál
belénk vegyül és örömtelen
asztalhoz ül velünk, hol csak
a villák unott társalgása cseng,

ha majd véred már nem enyém
hacsak meg nem iszom és a szobában
jelenlétednél több is van, ha ott vagy,
ha majd a tapéta, kabátod a fogason
szememnek közömbös
lábunk alatt magányosan hever az utca,

akkor kérlek, hogy apró koporsóban
egy fa alatt ahol azelőtt
vagy égjünk el és hajítsuk a vízbe
hullámain egykor, vagy menjünk vissza a fényképalbum
őrizte helyekre és a fényképalbumot is
úgy ahogy van és a házunkat is, gyerekeinket
ha lesznek, az egész földet
majd együtt kell eltemetnünk, ha majd

Álomkép

Ma reggel mikor még egészen
fel nem ocsúdtam becsusszant
észrevétlen patás zokniban mellém
a vész hozzám simult s hogy
fel ne ébresszen sűgva mondta a nevem.

Lehunyt szemmel mindeközben láttam
ő is csukott szemmel nézi arcomat
végigsimított a párnán azt hitte: az ajkam
hogy az csókolta ahogy én csókoltam volna.
Mindketten egymást feltételezve öleltünk.

Az utolsó szoba

A sarkokban mindenütt árnyak
elhajtott nők árnyai állnak.

A hátuk megannyi ajtó
egykor mind nyitható.

És beletörtek a zárba a kulcsok
mikor minden ajtót keményen bezártak.

Most meg elfordított arccal
tanulmányozzák a ráncokat

a falban elkerülhetetlenül
egyre továbbterjedő,

tengertől elvágott
forrásuktól túlságos távolra jutott

szertefutó folyóágakat.

Tenger, az örök suttagó

Hullámai halk morajjal halmozódnak
létéről a tenger így ad számot a partnak
szavait végül azonban újra visszanyeli
visszatér a mélységes semmibe
a veszteség üresen tátongó gödrébe.

Olykor felemeli hangját
lábunknál kopogtat
felrázza bennünk a kétséget
félelmeinket felkelti visszafut
ahogy jött megint moraj kíséri.
Titkait magával viszi mindig
minket titokfosztva hagy magunkra.

Éjjel kinyújtózik a víz háta
hozzásimul az éghez a halotti sötétben
a sötétnek nyelve elveszett ám annál kerekesebb
szemeket mereszt ránk. Mi meg csak tósztokat mondunk.
Mást nem tehetünk.
Ennyi hallgatással szemben védtelenek vagyunk.